

den ærede sidste Læser anførte om utilstrækkelig Lønne eller selvstændig Indtægt savnende Embeder, da kan det vel være, at det ærede Medlem, da han i sin Tid sad i Finantsudvalget, i sin Samvittighed har været overbevist om, at han ikke kunde gaa ind paa disse Udgifter uden ved at sætte dem i Forbindelse med indbragne Bisppe-tiender; men havde Meningen været, at dette Beløb kun skulde ydes af Tienderne eller, saalænge de bleve ydede, vilde det utvivlsomt være sat i Forbindelse med Tienderne paa en iginesfaldende Maade, og det har aldrig været Tilfældet. Hvad angaar den Omstændighed, at Beløbene til Understøttelse til Kapellanhold og til Godtgjørelse til geistlige Embedsmænd i Anledning af Skattevæsenets Omregulering aldrig have været brugte fuldt ud, da ser jeg ikke, at det kan betyde det Allermindste med Hensyn til Bevillingen af dette Beløb; thi naar en Præst, som har havt Tilskud til Kapellanhold, dør, saa kan det hændes, at der ikke strax kommer Begjæring fra en anden Præst om at faae dette Tilskud, og at det derfor kan være ubenyttet i nogle Maanedes; men jeg kan forsikre, at der er stort Begjær om at faae disse Tilskud og stor Trang til at faae dem. Jeg ser altsaa ikke, at den Omstændighed, at disse Tilskud ikke altid have været benyttede fuldt ud, kan betyde Noget. Hvad angaar den Godtgjørelse, som er opført her med 16,000 Kr., nemlig Godtgjørelsen til forskjellige Embeder for Læb, de have lidt ved Skatternes Omregulering, da er det jo ligesom en Erstatning, Statskassen har givet disse Embeder for Noget, den tog i Stedet derfor. Det var langt fra nogen rigtig Erstatning, der blev givet. Jeg tør ikke sige, om dette Beløb i enkelte Aar, paa Grund af en eller anden Omstændighed, ikke har været anvendt fuldt, og jeg tror heller ikke, man kan udbrage nogen som helst Slutning fra denne Omstændighed til, at Beløbet ikke skulde være nødvendigt i og for sig, eller at det vilde være urigtigt nu at indbringe det i den folkekirkelige Fond.

Der er to af de stillede Ændringsforslag, som have givet Anledning til udsærlig Omtale, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 6 og 7; jeg skal anbefale, at man forkaster begge disse Ændringsforslag. Hvad Forslaget under Nr. 6 angaar, da indfører det noget aldeles Nyt. Man har hidtil kun tænkt paa at paalægge Geistligheden at udføre saadanne Handlinger, der kunne betegnes som egentlige, kirkelige Handlinger, uden Bederlag, og Meningsforskjellen har jo været meget ringe, om man nemlig skulde forbyde Præsterne at modtage Gaver, eller om man skulde tillade det, naar Gaverne ydedes uden Opfordring fra Præstens Side; men Udstedelse af Attester i Anledning af Daab, Konfirmation, Bælse og Døb ere ikke en Handling, som Præsten udfører som Præst, det er ikke geistlige Handlinger, han der udfører, men det er Handlinger, han udfører som administrativ Em-

bedsmænd, og jeg kan ikke se, at det paa nogen Maade kan høre herhen at forbyde ham at modtage Noget derfor; at det kan give Anledning til Misbrug, er jo sikkert. Jeg ser derfor ikke det Nødvendige i at gaa ind paa dette Ændringsforslag. — Ændringsforslaget under Nr. 7 blev jo bebudet af det ærede Medlem ved 1ste Behandling, idet han dengang bestemte modfatte sig, at det skulde være tilladt geistlige Embedsmænd at modtage nogen som helst Gave. Da jeg hørte Begyndelsen af det ærede Medlems Foredrag i Dag, troede jeg, at han havde ændret sin Opfattelse noget, idet det forekom mig, at han egentlig accepterede min Betragtning af Sagen; at det skulde være forbudt geistlige Embedsmænd i Anledning af disse Handlinger at modtage nogen Gave, hvorimod det ikke i al Almindelighed skulde være forbudt dem at modtage en Gave, men i Slutningen af det ærede Medlems Foredrag blev det mig klart, at han endnu stod paa det samme Standpunkt som under 1ste Behandling, nemlig, at han vilde have et ubetinget Forbud, og da maas jeg gjentage, hvad jeg tidligere sagde, at et saadant Forbud hverken stemmer med den kirkelige Tradition, eller med hvad der i og for sig betragtet maas anses for heldigt. Jeg tror, det er rigtigt at beholde Afdgangen til, at de, der staa i et venligt Forhold og i et Tillidsforhold til de geistlige Embedsmænd, kunne yde dem en Gave, naar de søle Opfordring dertil. Jeg maa altsaa fravaare Vedtagelsen af Ændringsforslaget under Nr. 7.

Ændringsforslaget under Nr. 8 vilde jeg oprigtig talt helst være fri for; men da Udvalget har gjentaget det og har modificeret det paa den Maade, som det nu foreligger, skal jeg ikke modsætte mig det. — Ændringsforslaget under Nr. 9 behøver jeg ikke nærmere at omtale. — Ændringsforslaget under Nr. 10 er taget tilbage, men giver mig dog Anledning til en Bemærkning, da den ærede Ordfører troede, at jeg havde overset, at der i § 9 staaar: „enhver Landsbypræst“, efter som jeg ikke har foreslaaet, at det skulde rettes. Det er imidlertid med velberaad Du, jeg ikke har stillet Ændringsforslag dertil, thi Ordet „Landsbypræst“ indbefatter baade Sognepræsten og den faste Kapellan; hvad der staaar, er rigtigt. Ændringsforslaget er jo som sagt taget tilbage; jeg gjør nu kun denne Bemærkning for at vise, at det ikke er overset af mig, at Ordet „Landsbypræst“ er blevet staaende her, thi det kan ikke misforstaaes.

Formanden: Det undgik vel ikke den ærede Ministers Opmærksomhed, at Forslagene under Nr. 25 og 26 ogsaa høre til dette Uffnit. Forslaget under Nr. 25 er en ren Rettelser, Forslaget under Nr. 26 derimod er et Ændringsforslag, der har et Realitetsindhold.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S i s her): Ja, Forslaget under Nr.